

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1ObdoV/14/2019
Identifikačné číslo spisu: 6007201359
Dátum vydania rozhodnutia: 26.11.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6007201359.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov: 1/ pôvodne C. S., nar. X. I. XXXX, ktorého dedičmi sú a) S. S., nar. XX. S. XXXX, bytom P., b) Ing. K. T., nar. XX. C. XXXX, bytom D., J., c) C. J., na. XX. I. XXXX, bytom G., 2/ pôvodne C. S., nar. XX. M. XXXX, ktorej dedičmi sú Mgr. R. O., rod. P., nar. XX. K. XXXX, bytom T. a C. S., ktorého dedičmi sú a) S. S., nar. XX. S. XXXX, bytom P., b/ Ing. K. T., nar. XX. C. XXXX, bytom D., c) C. J., na. XX. I. XXXX., bytom G., 3/ JUDr. C. S., nar. X. I. XXXX, bytom J., 4/ Ing. E. S., nar. XX. I. XXXX, trvale bytom B., prech. pobyt K., 5/ pôvodne E. S., ktorej dedičmi sú a) W. T., nar. XX. I. XXXX, bytom C., b) E. T., rod. E., nar. XX. S. XXXX, bytom C., 6/ I. J., nar. XX. M. XXXX, bytom J., 7/ I. J., nar. XX. V. XXXX., bytom B., 10/ W. D., predchádzajúce priezvisko J., nar. XX. K. XXXX, bytom J., 11/ J. P., nar. XX. C. XXXX, bytom S., 12/ X. S., nar. XX. V. XXXX, bytom L., 13/ Mgr. R. J., nar. XX. D. XXXX, bytom X., 15/ pôvodne D.T., nar. X. D. XXXX, ktorého dedičmi sú a) R.T., rod. E., nar. XX. S. XXXX, bytom B., b) C.T., nar. XX. I. XXXX, bytom B., 16/ pôvodne I. D., nar. XX. I. XXXX, ktorého dedičmi sú a) Ing. R. D., rod. D., nar. XX. V. XXXX, bytom L., b) S. C., rod. D., nar. XX. D. XXXX, bytom G., 17/ R. D., nar. XX. S. XXXX, bytom X., 18/ pôvodne I. D., nar. XX. S. XXXX, ktorého dedičmi sú po zomrelom synovi Ing. I. D. a) B.S., rod. D., nar. XX. V. XXXX, bytom T., b/ G. D., nar. XX. I. XXXX, bytom J., c/ R. D., nar. XX. C. XXXX, bytom X. C. XXX, Y a po zomrelej R. D. a) I. D., nar. XX. I. XXXX, bytom C., b) G. D., nar. XX. I. XXXX, bytom J., c) B.S., rod. D., nar. XX. V. XXXX, bytom T., 18/ I. D., nar. XX. I. XXXX, bytom C., 19/ Ing. E. D., nar. XX. V. XXXX, bytom T., 20/ pôvodne R. D., nar. XX. C. XXXX, ktorej dedičmi sú a) I. D., nar. XX. I. XXXX, bytom C., b) G. D., nar. XX. I. XXXX, bytom J., c) B.S., rod. D., nar. XX. V. XXXX, bytom T., 22/ a) Mgr. R. O., rod. P., nar. XX. K. XXXX, bytom T., b) S. N., rod. P., nar. X. C. XXXX, bytom C., 25/ Bc. I. J., nar. XX. M. XXXX, bytom J., 26/ Ing. D. G., nar. X. S. XXXX, bytom J., 27/ pôvodne C. V., nar. XX. I. XXXX, ktorej dedičom je K. V., nar. XX. I. XXXX, bytom ul. D., 28/ pôvodne I. A., nar. XX. C. XXXX, ktorého dedičom je C. A., nar. XX. L. XXXX, bytom J., 29/ pôvodne W. J., nar. XX. K. XXXX, ktorého dedičmi sú a) S. J., rod. J., nar. XX. I. XXXX, bytom O., b) W. J., nar. XX. C. XXXX, bytom D., c) I. J., nar. X. M. XXXX, bytom C., 30/ E. J., nar. XX. S. XXXX, ktorého dedičom je P. G., rod. J., nar. XX. S. XXXX, bytom X. C. XXX, Y., 31/ RNDr. K. B., nar. X. I. XXXX, bytom T., 32/ pôvodne C. Y., nar. XX. C. XXXX, ktorej dedičom je K. D., rod. D., nar. X. C. XXXX, bytom M., 33/ pôvodne C. T., nar. X. S. XXXX, ktorej dedičmi sú a) I. T., rod. T., nar. XX. I. XXXX, bytom E., b) S. C., rod. T., nar. X. I. XXXX, bytom E., c) W. X., rod. T., X. L. XXXX, bytom C., d) Ing. D. T., nar. XX. L. XXXX., bytom T., e) C. E., rod T., nar. XX. C. XXXX, bytom T., 34/ E. J., nar. XX. C. XXXX, bytom J., 35/ S. N., predtým Y., nar. XX. I. XXXX, bytom D., 36/ W. D., nar. X. C. XXXX, zomr. XX. S. XXXX, naposledy bytom O., 37/ M. X., nar. XX. S. XXXX, bytom L., 38/ C. E., nar. XX. C. XXXX, bytom J., 39/ R. E., nar. X. V. XXXX, bytom J., všetci okrem žalobcov 15 a/, b/, 22 a/, 26, 27, 31, 32 a 35 zastúpení advokátkou JUDr. Ivanou Zmekovou, so sídlom Zámocká 18, 811 01 Bratislava, proti žalovanému:

JUDr. Miloš Levrinc, PhD., so sídlom J. Kozáčeka 13E, 960 01 Zvolen, správca konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo Kraskovo „v konkurze“, 980 26 Kraskovo, IČO: 00 201 863, o vylúčenie vecí zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu, o dovolaní žalobcov 1 a/, b/, c/, 2 a/, b/, c/, 3, 4, 5 a/, b/, 6, 7, 10, 11, 12, 13, 16 a/, b/, 17, 18 a/, b/, c/ po zomrelom I. D., 18 a/, b/, c/ po zomrelej R. D. a 18, 19, 20 a/, b/, c/, 22 b/, 25, 28, 29 a/, b/, c/, 30, 33 a/, b/, c/, d/, e/, 34, 36, 37, 38, 39 proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/26/2016 zo dňa 13. augusta 2019, takto

rozhodol:

I. Konanie vo veci žalobkyne 36/, W. D., nar. X. C. XXXX, zomrelej XX. S. XXXX, naposledy bytom O. z a s t a v u j e .

II. Dovolanie o d m i e t a .

III. Žalovaný m á proti žalobcom 1 a/, b/, c/, 2 a/, b/, c/, 3, 4, 5 a/, b/, 6, 7, 10, 11, 12, 13, 16 a/, b/, 17, 18 a/, b/, c/ po zomrelom I. D., 18 a/, b/, c/ po zomrelej R. D. a 18, 19, 20 a/, b/, c/, 22 b/, 25, 28, 29 a/, b/, c/, 30, 33 a/, b/, c/, d/, e/, 34, 37, 38, 39 n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 34Cbi/33/2007-367 zo dňa 30. augusta 2012 žalobu zamietol.

1.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že predmetom sporu je vylučovacia žaloba, ktorou sa žalobcovia postupom podľa § 19 ods. 1 a 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov domáhali vylúčenia nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu, a to nehnuteľností vedených Správou katastra O., na LV č. XX, katastrálne územie J., parcelné č. XXX - lesné pozemky o výmere 21244 m², parcelné č. XXX - lesné pozemky o výmere 79988 m², parcelné č. XXX/X - lesné pozemky o výmere 20771 m², parcelné č. XXX/X - lesné pozemky o výmere 31723 m², parcelné č. XXX/X - trvalé trávnaté porasty o výmere 11203 m², parcelné č. XXX - lesné pozemky o výmere 160030 m². Úpravou žalobného petitu žalobcovia navrhli, aby súd vylúčil z konkurznej podstaty úpadcu aj ďalšie nehnuteľnosti, ktoré im boli vydané E. na základe Dohody č. 23 zo dňa 29. júna 1998, a to parcela č. XXX - trvalé trávnaté porasty o výmere 6500 m², parcela č. XXX - lesné pozemky o výmere 10525 m² a parcela č. 732 - trvalé trávnaté porasty o výmere 83561 m². Súd uviedol, že tento návrh na vylúčenie nehnuteľností nebol proti žalovanému podaný na súde v lehote stanovenej súdom.

1.2. Súd prvej inštancie uviedol, že po vykonaní dokazovania zistil, že na majetok úpadcu bol vyhlásený konkurz uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 46-24K/78/98 zo dňa 27. januára 1999, pričom správca konkurznej podstaty zaradil do konkurznej podstaty nehnuteľnosti z dôvodu, že v čase vyhlásenia konkurzu bol v príslušnom katastri nehnuteľností ako vlastník zapísaný práve úpadca. Navrhovatelia však tvrdili, že v čase vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu boli vlastníkami sporných nehnuteľností a na preukázanie svojich tvrdení doložili súdu výpis z pozemkovo knižnej vložky č. XX a č. XX, obec J., identifikáciu parciel, register pôvodného stavu A., registrovaný spoločnosťou TEKDAN, s. r. o., Dohodu č. 239 o odovzdaní pozemkov pre A., zoznam členov A. a osvedčenia o dedičstve po poručiteľoch s tým, že ide o majetok predkov žalobcov ako bývalých urbarialistov obce J., ktorí boli ako vlastníci predmetných nehnuteľností zapísaní v pozemkovo knižnej vložke. Na základe uvedeného tvrdili, že správca nebol oprávnený zapísať sporné nehnuteľnosti do súpisu podstaty.

1.3. Súd prvej inštancie poukázal na obranu žalovaného (SKP), ktorý argumentoval oprávnenosťou svojho postupu. Poukazoval pritom na rozhodnutie Okresného úradu Rimavská Sobota, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva, č. j. TPLH/P-2679/97-PÚ 5/92- 72 zo dňa 19. mája 1997, na výpis z listu vlastníctva č. XX, na ktorom je uvedené toto rozhodnutie ako titul

nadobudnutia vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam, predložil register pôvodného stavu a nového stavu katastrálneho územia J..

1.4. Súd prvej inštancie uviedol, že z rozhodnutia príslušného správneho orgánu bývalého Okresného úradu Rimavská Sobota, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva zistil, že Pozemkový úrad O. nariadil dňa 10. októbra 1997 prípravné konanie pozemkových úprav v katastrálnom území J. z dôvodu usporiadania vlastníckych a užívacích pomerov a odstránenia prekážok ich výkonu vyvolaných historickým vývojom. V priebehu prípravného konania sa uskutočnilo rokovanie zainteresovaných orgánov a organizácií, zástupcov vlastníkov pôdy obce J. a rokovanie s Obecným úradom J. a Poľnohospodárskym družstvom Kraskovo.

1.5. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že pozemkový úrad E. vydal dňa 26. októbra 1991 rozhodnutie č. PÚ5/92 podľa § 8 Zákona o nariadení pozemkových úprav v katastrálnom území J. a určil hranicu obvodu pozemkových úprav a hranice obvodu pozemkov, ktoré sa vynímali z pozemkových úprav. Za účelom vypracovania projektu pozemkových úprav v katastrálnom území J. bola dňa 7. augusta 1992 uzavretá medzi Ministerstvom pôdohospodárstva SR, Bratislava a firmou TEKDAN, s.r.o., Bratislava zmluva č. 1-1/92 o dodávke prieskumných, projektových a geodetických prác, predmetom ktorej bolo vypracovanie projektu pozemkových úprav v tomto katastrálnom území. Na základe tejto zmluvy boli spracované úvodné podklady k projektu pozemkových úprav, t. j. register pôvodného stavu a úvodné podklady boli zverejnené v obci a prejednané so združením účastníkov pozemkových úprav v katastrálnom území J. na zasadnutí konanom na Obecnom úrade E. dňa 13. februára 1993. Zároveň boli výpisy z registra pôvodného stavu doručené všetkým známym účastníkom pozemkových úprav, ktorých pobyt bol známy a Slovenskému pozemkovému fondu v Bratislave v prípade neznámych vlastníkov, resp. vlastníkov, ktorých pobyt nebol známy. Po prerokovaní námietok proti výpisom z registra pôvodného stavu a zásadám funkčného usporiadania územia, Pozemkový úrad O. dňa 28. apríla 1993 podľa § 10 ods. 3 a § 10 ods. 4 zákona č. 330/1991 Zb. v znení noviel o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách úvodné podklady k projektu pozemkových úprav v katastrálnom území J. schválil. Dňa 24. júna 1993 sa následne uskutočnilo na Obecnom úrade v J. zasadnutie združenia účastníkov pozemkových úprav v katastrálnom území J., na ktorom boli v zmysle § 11 citovaného zákona prerokované zásady pre umiestnenie náhradných pozemkov, ktoré vychádzali z registra pôvodného stavu, všeobecných zásad funkčného usporiadania územia a hranice obvodu pozemkových úprav. Na tomto zasadnutí boli podľa § 11 ods. 5 vyššie uvedeného zákona zásady pre umiestnenie náhradných pozemkov schválené.

1.6. Na základe úvodných podkladov a dohodnutých zásad bol zhotoviteľom diela podľa § 12 citovaného zákona vypracovaný projekt pozemkových úprav, z ktorého vychádzalo vypracovanie plánu pre umiestnenie náhradných pozemkov a ich pridelenie vlastníkom (ďalej len „rozdeľovací plán“). Rozdeľovací plán bol dňa 1. septembra 1993 predložený účastníkom pozemkových úprav, bol zverejnený v obci a výpis z registra nového stavu, ktorý bol súčasťou rozdeľovacieho plánu, bol doručený všetkým známym vlastníkom, ktorých pobyt bol známy. Po zapracovaní zmien, na základe požiadaviek vlastníkov bol rozdeľovací plán predložený na schválenie Pozemkovému úradu E.. Projekt pozemkových úprav v katastrálnom území J. bol podľa § 13 ods. 3 citovaného zákona schválený rozhodnutím Pozemkového úradu E. č. PÚ5/92 zo dňa 22. apríla 1999. Rozhodnutie o schválení projektu pozemkových úprav bolo doručené verejnou vyhláškou a doručené všetkým zainteresovaným orgánom a organizáciám. Následne dňa 19. júla 1999 sa na Obecnom úrade v J. uskutočnilo zasadnutie združenia účastníkov pozemkových úprav v katastrálnom území J. za účelom prejednania postupu prechodu na hospodárenie v novom usporiadaní a vzhľadom na to, že postup prechodu na hospodárenie v novom usporiadaní bol združením účastníkov pozemkových úprav odsúhlasený, Pozemkový úrad O. vydal dňa 2. augusta 1995 rozhodnutie č. PÚ5/92-58, ktorým nariadil vykonanie projektu pozemkových úprav v katastrálnom území J.. Toto rozhodnutie bolo doručené verejnou vyhláškou a jeho prílohou bol dohodnutý postup prechodu na hospodárenie v novom usporiadaní. Projekt pozemkových úprav v katastrálnom území J. spracovala firma TEKDAN, s.r.o., Bratislava a tento projekt Okresný úrad O., odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva svojim rozhodnutím schválil dňa 19. mája 1997. Dňom právoplatnosti tohto rozhodnutia účastníci pozemkových úprav v katastrálnom území J. nadobúdali vlastníctvo k pozemkom podľa rozdeľovacieho plánu a na základe neho sa vykonali zmeny vlastníctva v katastri nehnuteľností. Následne po schválení projektu pozemkových úprav bol spracovaný

register nového stavu katastrálneho územia J..

1.7. Vychádzajúc z rozhodnutia príslušného správneho orgánu súd prvej inštancie konštatoval, že účastníci pozemkových úprav, teda aj vlastníci boli informovaní o správnom konaní, boli s nimi prejednané podklady k projektu pozemkových úprav, boli im doručené výpisy z registra pôvodného stavu, boli s nimi prerokované zásady pre umiestnenie náhradných pozemkov, ktoré boli schválené, bol im predložený a zverejnený v obci rozdeľovací plán a výpis z registra nového stavu bol doručený všetkým známym vlastníkom. Vlastníci mali možnosť predložiť pripomienky a požiadavky a po ich zohľadnení bol projekt pozemkových úprav schválený a zároveň rozdeľovací plán predložený Okresnému úradu O., odbor katastra nehnuteľností na zápis do katastra nehnuteľností.

1.8. K námietke žalobcov, že pri pozemkových úpravách nebol dodržaný zákonný postup správneho orgánu, že správny orgán prekročil svoju právomoc, považoval súd prvej inštancie za potrebné uviesť, že v tomto konaní nemá právomoc preskúmať rozhodnutia správnych orgánov a žalobcovia nepodali žalobu na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu na súde. Vlastnícke právo k sporným pozemkom nepreukázali ani na základe dohody č. 239 o odovzdaní majetku v zmysle § 22 zákona č. 229/1991 Zb. Túto dohodu uzavreli dňa 29. júna 1998 D., odštepny závod O. a A. - pozemkové spoločenstvo J., v mene ktorého dohodu podpísala fyzická osoba I. J.. Z potvrdenia Okresného úradu O. zo dňa 12. júna 1998 vyplynulo, že uvedené pozemkové spoločenstvo je evidované v registri pozemkových spoločenstiev bez právnej subjektivity. Nedostatok právnej subjektivity je dôvodom absolútnej neplatnosti právneho úkonu (§ 39 Občianskeho zákonníka). Absolútna neplatnosť právneho úkonu pôsobí ex tunc, t. j. od začiatku, nastáva priamo zo zákona, nemožno ju žiadnym spôsobom napraviť a súd na ňu prihliada aj bez námietky, t. j. úradnej povinnosti (ex offa). Na základe neplatného právneho úkonu - dohody č. 239 nebolo možné nadobudnúť vlastnícke právo k sporným pozemkom.

1.9. Keďže žalobcovia nepreukázali vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam, vylúčenia ktorých sa z konkurznej podstaty domáhali, neosvedčili právny dôvod nároku na vylúčenie nehnuteľností z konkurznej podstaty, dospel súd prvej inštancie k záveru, že správca konkurznej podstaty úpadcu sporné nehnuteľnosti do konkurznej podstaty zapísal dôvodne, na základe čoho súd žalobu zamietol. O trovách konania nerozhodoval, pretože zo strany úspešnej strany sporu nebol podaný návrh na rozhodnutie o trovách konania. Súd pre úplnosť dodal, že nevykonal dokazovanie dôkazmi, ktoré strany sporu navrhli počas pojednávania uskutočneného dňa 30. augusta 2012 (kompletný projekt pozemkových úprav, originál rozhodnutia správneho orgánu, prílohy rozdeľovacieho plánu) z dôvodu, že vykonanie takýchto dôkazov vo vzťahu k predmetu sporu nebolo na preukázanie skutkového stavu veci potrebné a nemohlo smerovať k zisteniu skutočností predvídaných skutkovou podstatou právnej normy.

2. Na základe odvolania žalobcov Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudkom sp. zn. 5Obo/26/2016 zo dňa 13. augusta 2019, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, keďže dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení poukázal na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 24. októbra 2013, č. k. 5Obo/95/2012-413 v znení opravného uznesenia z 15. januára 2015, č. k. 5Obo/95/2012-527 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Na základe dovolania žalobcov dovolací súd rozsudkom č. k. 1ObdoV/5/2014-532 zo dňa 26. februára 2015 napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dôvodom kasácie bolo porušenie práva účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov k podanému odvolaniu. Po vrátení veci preto odvolací súd vykonal všetky úkony súvisiace s doručovaním repliky aj dupliky.

2.2. Odvolací súd uviedol, že právna zástupkyňa žalobcov k vyjadreniu žalovaného opätovne poukázala na nesprávny postup v správnom konaní, a to na skutočnosť, že podľa názoru žalobcov rozhodnutie Okresného úradu O. č. j. TPLH/P-2679/97-PÚ 5/92-72 zo dňa 19. mája 1997 je nulitný správny akt. Podľa názoru žalobcov, v danom správnom konaní bolo vydané rozhodnutie bez opory v pozemkových úpravách a správny orgán postupoval nad rámec svojich právomocí. Postupom, ktorým získal žalovaný vlastnícke právo k pozemkom, ktoré sú predmetom konania, došlo k ich vyvlastneniu bez náhrady. Preto, ak vychádzal súd prvej inštancie z uvedeného rozhodnutia Pozemkového úradu, boli podľa žalobcov porušené ich procesné práva. Namietali, že nehnuteľnosti boli vydané právnym predchodcom žalobcov v roku 1998 na základe Dohody č. 239, ktorú považujú za platný právny úkon, keď I. J. túto

podpísal ako zástupca vlastníkov združených v spolku (s poukazom na zápis zo zasadnutia urbárskeho spolku v J. dňa 26. marca 1998). Žalobcovia nemali vedomosť o tom, že nehnuteľnosti boli zapísané na žalovaného a ani samotný žalovaný o zmene vedomosť nemal a pozemky zahrnul do konkurznej podstaty až v roku 2005, pričom ich nikdy neužíval a užívajú ich žalobcovia. Žalobcovia navrhli, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že sporné nehnuteľnosti vylúči z konkurznej podstaty úpadcu.

2.3. Odvolací súd pre úplnosť poukázal na to, že vzhľadom na väčší časový odstup od kasačného rozhodnutia dovolacieho súdu vzhľadom na prioritnú potrebu vysporiadať sa s aktívnou vecnou legitímáciou procesne čistým spôsobom. Odvolací súd zdôraznil, že vzhľadom na niekoľkonásobné zmeny v okruhu žalobcov musel tieto zmeny postupom podľa ust. § 63 ods. 2 C. s. p. presne identifikovať a následne uznesením zo dňa 10. júla 2019

vydať rozhodnutie o pokračovaní v konaní s právnymi nástupcami žalobcov. Až po splnení týchto procesných podmienok bolo možné pristúpiť k preskúmaniu odvolania a vydaniu rozhodnutia v odvolacom konaní.

2.4. Odvolací súd uviedol, že predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým zamietol žalobu o vylúčenie predmetných nehnuteľností zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu. Žalobcovia sa podanou vylučovacou (excindačnou) žalobou domáhali, aby súd uložil žalovanému ako správcovi konkurznej podstaty úpadcu povinnosť vylúčiť zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu predmetné nehnuteľnosti. Žalovaný zapísal predmetné nehnuteľnosti do súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu z dôvodu, že tieto v roku 2005 boli v rámci vykonaných zmien v katastri nehnuteľností na základe ROEP zapísané do vlastníctva v prospech úpadcu.

2.5. Odvolací súd poukázal na to, že povinnosť predložiť alebo označiť dôkazy, ktoré majú osvedčiť právo v konaní uplatnené platí pre sporové konanie všeobecne. Súd má vždy možnosť rozhodnúť, ktoré z označených dôkazov vykoná, pričom nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania; výnimočne však môže vykonať aj iné dôkazy, ako navrhnuté účastníkmi, ak je to potrebné pre rozhodnutie vo veci.

2.6. Posudzovanie existencie vlastníckeho práva sporných nehnuteľností bez toho, aby bolo z doložených listín zjavné, že žalobcovia skutočne majú aktívnu vecnú legitímáciu súvisiacu s takto určeným vlastníctvom, však nie je úlohou súdu v excindačných žalobách. Predmetom konania nie je určenie vlastníckeho práva, ale uloženie povinnosti správcovi konkurznej podstaty vylúčiť zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu nehnuteľnosti, pričom v predmetnej veci toto právo podľa výpisu z katastra nehnuteľností svedčí v prospech žalovaného. Úlohou súdu v takomto konaní je na základe vykonaného dokazovania dospieť k záveru, či svedčí tvrdené právo správcovi konkurznej podstaty a je potrebné ponechať nehnuteľnosti v zozname zapísané a speňažiť ich, alebo či žalobca osvedčil neoprávnenosť konania správcu pri ich zapísaní do konkurznej podstaty.

2.7. Rozhodujúcim, podľa názoru odvolacieho súdu, v prejednávanej veci je právny záver súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol dôkazné bremeno pre osvedčenie nesprávnosti zápisu veci do konkurznej podstaty. Podľa ust. § 19 ods. 1 ZKV ak sú pochybnosti, či vec patrí do podstaty, zapíše sa do súpisu podstaty s poznámkou o nárokoch uplatnených inými osobami alebo s poznámkou o iných dôvodoch, ktoré spochybňujú zaradenie veci do súpisu. Podľa odseku 2 súd uloží tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť, aby v lehote určenej súdom podal žalobu proti správcovi na súde, ktorý vyhlásil konkurz.

2.8. Odvolací súd uviedol, že predmetom odvolacieho konania je vylúčenie nehnuteľností uvedených v bode 1.1 odôvodnenia z konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo Kraskovo „v konkurze“. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na ustanovenie § 19 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní č. 328/1991 Zb. v aktuálnom znení pre posúdenie veci predloženej (ďalej len ZKV), podľa ktorého súd uloží tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť, aby v lehote určenej súdom podal žalobu proti správcovi na súde, ktorý vyhlásil konkurz. V prípade, že žaloba nie je podaná včas, predpokladá sa, že vec je do súpisu zahrnutá oprávnené.

2.9. V prejednávanej veci správca konkurznej podstaty zapísal do konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo Kraskovo „v konkurze“ nehnuteľnosti, ktorých vylúčenie z konkurznej podstaty je predmetom konania. Žalovaný pri ich zápise do konkurznej podstaty vychádzal

z podkladov, ktoré sa nachádzajú na Správe katastra v O.. Vyplyva z nich, že v katastrálnom území J. boli vykonané pozemkové úpravy a príslušný Okresný úrad E., odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva rozhodnutím z 19. mája 1997, č. j. TPLH/P-2679/97-PÚ 5/92-72 schválil vykonanie projektu pozemkových úprav v katastrálnom území J., ktorý spracoval zhotoviteľ TEKDAN, s. r. o., Bratislava. Dňom právoplatnosti tohto rozhodnutia účastníci pozemkových úprav v katastrálnom území Babinec nadobudli vlastníctvo k pozemkom podľa rozdeľovacieho plánu a na jeho základe sa vykonali zmeny vlastníctva v katastri nehnuteľností. Týmto postupom správneho orgánu bol založený nový právny stav, pričom novovytvorené parcely nemusia korešpondovať s údajmi v pozemkovej knihe.

2.10. Žalobcovia v konaní na súde prvej inštancie a opakovane v odvolaní namietali, že pri pozemkových úpravách nebol dodržaný zákon, že pozemkový úrad postupoval v rozpore so zákonom o pozemkových úpravách bez vedomosti vlastníkov, a robil zásahy v ich vlastníctve k predmetným pozemkom bez ich súhlasu.

2.11. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci vykonal dostatočné dokazovanie, z ktorého ustálil správny skutkový a právny stav, ktorý si odvolací súd v plnom rozsahu osvojil. Napadnutým rozhodnutím dospel k správneému záveru, že súd v konaní o vylúčení veci z konkurznej podstaty nie je oprávnený preskúmať rozhodnutia správnych orgánov.

2.12. Odvolací súd navyiac poukázal na to, že ochrana práv občanov, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní, je v kompetencii správneho súdnictva. Ak odvolatelia dospeli k záveru, že pozemkový úrad nielenže rozhodol nezákonne, ale aj porušil zásadu správneho konania, a to zásadu rovnosti účastníkov konania, mali na ochranu svojich práv využiť inštitúty upravené právnym poriadkom Slovenskej republiky. Žalobcovia mohli podať podnet na príslušnú prokuratúru, resp. podať žalobu a dovolať sa na súde, aby preskúmal zákonnosť postupu a zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu. Pokiaľ tak neurobili,

tak v tomto konaní je súd viazaný rozhodnutím správneho orgánu, vydaného podľa zákona č. 330/1991 Zb. v znení noviel o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v zmysle ustanovenia § 194 ods. 2 C. s. p. (v čase rozhodovania súdu prvej inštancie ust. § 135 ods. 2 O. s. p.) a musí z neho vychádzať a nie je oprávnený preskúmať samotný postup správneho orgánu.

2.13. Odvolatelia svoj nárok preukazovali aj dohodou č. 239, uzavretou 29. júna 1998 medzi urbárskym spolkom, pozemkové spoločenstvo J. a odštepňým závodom O., ktorá mala svedčiť o tom, že sú oprávnenými vlastníckmi predmetných nehnuteľností. K uvedenej skutočnosti považoval odvolací súd za potrebné uviesť, že D. mohli dohodu uzatvoriť aj s nevlastníkmi, teda nie je relevantným dôkazom o vlastníctve, preto súd na ňu v tomto konaní neprihliadal. Z uvedeného je podľa názoru odvolacieho súdu zrejmé, že dôvody a dôkazy produkované zo strany žalobcov v tomto konaní, nevyklučujú zapísanie sporného majetku do súpisu konkurznej podstaty.

2.14. S poukazom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny, a to aj v rozsahu zamietnutia návrhu na prerušenie konania. O trovách konania, nárok na náhradu ktorých priznal odvolací súd úspešnému žalovanému rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 C. s. p. s tým, že o výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

3. Rozsudok odvolacieho súdu napadli dovolaním žalobcovia 1 a/, b/, c/, 2 a/, b/, c/, 3, 4, 5 a/, b/, 6, 7, 10, 11, 12, 13, 16 a/, b/, 17, 18 a/, b/, c/ po zomrelom I. D., 18 a/, b/, c/ po zomrelej R. D. a 18, 19, 20 a/, b/, c/, 22 b/, 25, 28, 29 a/, b/, c/, 30, 33 a/, b/, c/, d/, e/, 34, 36, 37, 38 a 39. Dovolanie odôvodnili poukazom na § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. Navrhli, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj ním potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3.1. Porušenie práva na spravodlivý proces ako dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. odôvodnili dovolatelia tvrdením, že rozsudok odvolacieho súdu je arbitrárny. S poukazom na doterajší priebeh konania uviedli, že odvolací súd sa opätovne v plnom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie tak po skutkovej, ako aj právnej stránke, pričom vôbec nebral do úvahy viaceré procesné pochybenia súdu prvej inštancie, rozpory medzi odôvodnením rozsudku a zistenými skutočnosťami, nevykonanie dôkazov v potrebnom rozsahu a s tým súvisiaci nedostatočne

zistený skutkový stav vecí a napokon nedostatočné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré má za následok jeho nepreskúmateľnosť. Uvedené pritom namietali už v podanom odvolaní, avšak odvolací súd tieto argumenty nezohľadnil.

3.2. Odvolací súd sa podľa dovolateľov vôbec nevysporiadal s námietkou, že boli protiústavne pozbavení svojich vlastníckych práv. Uviedli, že sporné nehnuteľnosti nadobudli po svojich predkoch a nepretržite ich užívajú už od roku 1909. Nehnuteľnosti im boli vydané ako oprávneným vlastníkom v roku 1998 v zmysle zákona č. 229/1991 Zb., a to na základe Dohody č. 239 o odovzdaní majetku, ktorá bola za vlastníkov podpísaná I. J. ako ich splnomocneným zástupcom. Argumentovali tiež tým, že o pozbavení svojich vlastníckych práv sa dozvedeli až potom, ako žalovaný zverejnil inzerát na predaj nehnuteľností z konkurznej podstaty. K pozbaveniu ich vlastníckych práv malo pritom dôjsť na základe Rozhodnutia pozemkového úradu, pričom ako známym účastníkom pozemkových úprav im bol doručený výpis registra pôvodného stavu, všeobecné zásady funkčného usporiadania a výpis registra nového stavu s tým, že predmetný výpis zachovával ich vlastnícke právo k dotknutým pozemkom. Následne pozemkový úrad v rozpore so zákonom č. 330/1991 Zb. postupoval bez vedomostí vlastníkov a robil zásahy v ich vlastníctve k pozemkom bez ich súhlasu. Vlastníci nemali žiadnu vedomosť o tom, že pozemky v ich vlastníctve by mali byť prevedené do vlastníctva úpadcu, pričom žiadny výpis z registra nového stavu, ktorý by tomu nasvedčoval im nebol doručený a táto skutočnosť s nimi nebola ani prejednaná. Dodali, že výpis z registra, ktorý im bol doručený sa podstatne líšil od toho, ktorý predložil v konaní žalovaný, keď dovolatelia považovali za potrebné poukázať tiež na to, že žalovaným predložený výpis z registra nového stavu bol z roku 1998 a bol tak vyhotovený až po vydaní Rozhodnutia pozemkového úradu, na základe ktorého mal úpadca nadobudnúť vlastnícke právo k sporným pozemkom. Táto skutočnosť však ostala súdmi bez povšimnutia, rovnako ako to, že vlastnícke právo bolo do katastra nehnuteľností zapísané až v roku 1999, teda po dvoch rokoch od vydania rozhodnutia správneho orgánu. Vychádzajúc z uvedeného tak žalovaný nemohol podľa dovolateľov nadobudnúť vlastnícke právo v súlade so zákonom. Dovolatelia ďalej uviedli, že v priebehu celého konania zdôrazňovali, že rozhodnutie Okresného úradu v O., odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. j. TPLH/P-2679/97-PÚ 5/92-72 zo dňa 19. mája 1997 je potrebné považovať za nulitný správny akt, a preto ho nemožno považovať za rozhodnutie, ktorým by mohol žalovaný nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam. Je pravdou, že zo zákona o pozemkových úpravách vyplýva, že vlastnícke právo k pozemkom je možné nadobudnúť pozemkovými úpravami podľa projektu pozemkových úprav, a teda rozhodnutím správneho orgánu, ale takéto rozhodnutie môže byť vydané len za podmienok uvedených v zákone a nie na základe svojvoľného rozhodnutia správneho orgánu, ako tomu bolo v tomto prípade.

3.3. Podľa dovolateľov bolo teda v predmetnom správnom konaní vydané rozhodnutie pozemkového úradu v rozpore so zákonom o pozemkových úpravách a nemá oporu v listinách vydaných v rámci konania o pozemkových úpravách, na základe čoho ho možno považovať za nulitné, a to jednak z dôvodu neexistencie skutkového základu, ako aj z dôvodu nedostatku právneho základu a nedostatku právomoci. Neexistenciu skutkového základu žalobcovia odôvodnili tým, že im nie je zrejmé, na základe akého titulu malo dôjsť k predmetnej zmene, na základe čoho bolo vydané rozhodnutie pozemkového úradu, nevyplýva to ani zo žiadnych podkladov a už vôbec nie z príslušných právnych predpisov. Uviedli, že účelom pozemkových úprav nie je nadobúdanie vlastníckeho práva bez akéhokoľvek titulu rozhodnutím pozemkových úradov, ale má ísť o rozdelenie pozemkov tak, aby spĺňalo racionálne priestorové usporiadanie pozemkového vlastníctva na určitom území, pričom tieto zmeny sa vykonávajú podľa potrieb vlastníkov a s ich súhlasom. Rozhodnutie pozemkového úradu bolo však podľa žalobcov v rozpore s účelom pozemkových úprav a nemá žiadny racionálny základ, bolo svojvoľné, arbitrárne, bez opory v skutkovom základe, a preto niet pochybností o tom, že ide o nulitný správny akt. V rámci nedostatku právomoci a nedostatku právneho základu dovolatelia argumentovali tým, že v zmysle zákona o pozemkových úpravách koná pozemkový úrad so združením účastníkov a s každým známym účastníkom, ktorého pobyt je známy. Na začiatku konania o pozemkových úpravách bolo so žalobcami síce konané ako s účastníkmi, avšak pozemkový úrad im v rozpore so zákonom nedoručil zmenený výpis nového usporiadania, projekt pozemkových úprav a ani rozdeľovací plán a nebolo im doručené ani samotné rozhodnutie pozemkového úradu. Dovolatelia sa tak voči predmetnému rozhodnutiu, ktorým boli nezákonne pozbavení vlastníckeho práva k pozemkom, nemohli brániť, pričom namietali, že takýmto konaním pozemkový úrad porušil zásadu rovnosti účastníkov správneho konania. O tom, že nemali o

ničom vedomosť svedčí podľa nich aj zápisnica zo zasadnutia urbárskeho spolku v J. zo dňa 26. marca 1998. Naviac namietali i to, že nebolo voči nim rozhodnuté ani o žiadnej náhrade, a to či už pridelením náhradných pozemkov alebo vyrovnaním v peniazoch alebo cennými papiermi. Pozemkový úrad teda nemal právomoc rozhodnúť tak ako v rozpore so zákonom rozhodol, pričom rozhodnutie môže vydať len v prípade súhlasu účastníkov a v prípade námietok je povinný ich prerokovať s účastníkmi. Pozemkový úrad však konal nad rámec svojich právomocí, keď rozhodol o zmene registra nového stavu bez uvedeného súhlasu a prerokovania, na základe čoho je jeho rozhodnutie nulitným správny aktom, teda neexistujúcim. Na základe takéhoto rozhodnutia nemohlo dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva a na nulitu rozhodnutia správneho aktu musí súd prihliadať z úradnej povinnosti. Odvolací súd sa však podľa dovolateľov vôbec nevysporiadals touto argumentáciou a ak ju považoval za neopodstatnenú, vôbec tento záver neodôvodnil, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť jeho rozsudku. Podľa názoru dovolateľov bolo tiež potrebné oboznámiť sa so spisom pozemkového úradu, čo však súdmi zohľadnené nebolo, tento dôkaz vykonaný nebol, a to bez náležitého odôvodnenia. V prípade Dohody, pri ktorej súdy dospeli k záveru, že je absolútne neplatným právnym úkonom z dôvodu nedostatku právnej subjektivity spoločenstva dovolateľa uviedli, že súd prvej inštancie opomenul uviesť, že túto dohodu podpisoval aj pozemkový úrad, čo však ani odvolaciemu súdu neprekážalo. Zdôraznili, že nikdy netvrdili, že vlastnícke právo nadobudli na základe tejto dohody ale len to, že na jej základe im nehnuteľnosti boli vydané ako oprávneným vlastníkom. Dohodu teda považovali za platný právny úkon, na základe ktorého im v súlade s právnymi predpismi boli odovzdané sporné pozemky (argumenty vyplývajúce z odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie - pozn. dovolacieho súdu).

3.4. Dovolateľa nad rozsah námietok uvedených už vo svojom odvolaní namietali, že odvolací súd si v plnom rozsahu osvojil argumentáciu súdu prvej inštancie, že D. mohli dohodu uzavrieť aj s nevlastníkmi, pričom takýto záver nemá žiadny zákonný podklad, odvolací súd svoje konštatovanie nijako nezdôvodnil a nie je ani zrejmé, z čoho vychádzal. Odvolací súd sa navyše vôbec nezaoberal argumentáciou žalobcu ohľadom nulitosti rozhodnutia správneho orgánu, túto argumentáciu ignoroval a svoj postup náležite nezdôvodnil. Dovolateľa v tejto súvislosti síce uviedli, že sú si vedomí toho, že súd nie je povinný odpovedať na každý argument, avšak zároveň poukázali na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/106/2010 zo dňa 15. júla 2010, v zmysle ktorého, ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Uvedené požiadavky na súdne rozhodnutie však v danej veci podľa dovolateľov neboli vôbec naplnené, čím došlo k porušeniu práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia ako súčasť práva na spravodlivý proces. Odvolací súd sa tak podľa dovolateľov vôbec nevysporiadals ich odvolacou argumentáciou, svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, čo zakladá arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia a tým aj dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

3.5. K už spomínanej arbitrárnosti rozsudku odvolacieho súdu došlo podľa dovolateľov aj tým, že tento vôbec nezdôvodnil, na základe akých skutočností vôbec nevyhoveli návrhu na prerušenie konania až do právoplatného skončenia konania o určenie vlastníckeho práva k sporným pozemkom. Odvolací súd sa o tomto návrhu pritom vôbec nezmenil. Súvislosti s predmetným prerušením konania dovolateľa poukázali na bod 23 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, kde tento uviedol, že nie je úlohou súdu v excindačných žalobách posudzovať existenciu vlastníckeho práva sporných nehnuteľností, pričom zároveň mal za to, že v predmetnej veci toto právo podľa výpisu z katastra nehnuteľností svedčí v prospech žalovaného. Dovolateľa však poukázali na to, že o prerušenie konania až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde O. sp. zn. 8C/206/2007 žiadali podaním doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 13. marca 2013, pričom doposiaľ o ňom nebolo rozhodnuté. Uvedený procesný postup odvolacieho súdu dovolateľa označili za nesprávny a nezákonný. Dodali, že súd nie je viazaný zápisom v katastri nehnuteľností, kedy údaje v ňom zapísané sú záväzné, pokiaľ sa nepreukáže opak. Tento zápis bol dovolateľmi spochybný a preukázali, že nevychádza zo skutočného stavu. Aj keď nebolo možné v rámci tohto konania posudzovať vlastnícke právo, dovolateľa zdôraznili, že išlo o zásadnú otázku pre rozhodnutie vo veci samej a odvolací súd tak mal predmetné konania prerušiť v zmysle návrhu podaného dovolateľmi. Postup odvolacieho súdu dovolateľa označili za porušujúci ich právo na spravodlivý proces a naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

3.6. K problematike, resp. otázke skúmania nulity správneho aktu dovolateľa opätovne poukázali na

arbitrárnosť napadnutého rozsudku ako aj na odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a namietali, že súdy sú povinné ex offi prihliadať na nulitu správneho aktu, kedy ide o vadu, ktorá má za následok stav, akoby rozhodnutie ani nebolo vydané. Túto povinnosť súdov nemožno pritom podľa ich názoru stotožňovať s preskúvaním rozhodnutia správneho orgánu tak, ako to vyhodnotili súdy oboch inštancií. Dovolatelia, uvedomujúc si, že platný právny poriadok nepozná pojem nulitný správny akt, poukázali na dôvodovú správu k zákonu č. 514/2003 Z. z., ďalej na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/53/2016, R 56/1995, či uznesenia sp. zn. 8Sžo/48/2016 a 8Sžr/52/2016, ako aj 5Cdo/157/2007 zo dňa 14. októbra 2008 a ďalšie. Napriek konštantnej rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít sa súdy nulitou správneho aktu nezaoberali, pričom ako vyplýva aj z uvedených rozhodnutí, táto povinnosť platí pre všetky súdy rovnako, t. j. bez ohľadu na diferenciáciu na správne a všeobecné súdnictvo. Uvedeným postupom odvolacieho súdu bolo podľa dovolateľov taktiež zasiahnuté do ich práva na spravodlivý proces, čím bol naplnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Naviac dovolatelia zdôraznili, že v danej veci (nulita správneho aktu) rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, čo je naplnením dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

3.7. Záverom dovolania dovolatelia konštatovali, že k porušeniu ich procesných práv došlo tým, že skutkové zistenia nevychádzali z náležite vykonaných dôkazov, odvolací súd porušil čl. 15, § 191 a § 215 C. s. p., čím došlo k odňatiu možnosti dovolateľov konať pred súdom.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu poprel uplatnený nárok žalobcov, resp. dovolateľov, ako aj všetky ich tvrdenia, ktoré označil za účelové a nedôvodné a dovolanie predovšetkým za neprípustné. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd dostatočne a presvedčivo odôvodnili svoje rozhodnutie, vysporiadali sa s dôvodmi, pre ktoré nebolo možné žalobe vyhovieť, ako aj s tvrdením o údajnom prekročení právomoci správneho orgánu. Tvrdenia dovolateľov o akejkoľvek nulite správneho aktu nemajú podľa žalovaného žiaden právny základ a boli produkované len účelovo. Zdôraznil, že dovolatelia považujú svoje dovolanie za prípustné s poukazom na § 420 písm. f/ C. s. p., ktoré ustanovenie však odňatie možnosti konať pred súdom dáva do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu a nie jeho skutkovým či právnym hodnotením zaujatým v napadnutom rozhodnutí. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. žalovaný uviedol, že ani z rozhodnutia súdu prvej inštancie ani odvolacieho súdu nevyplýva žiadne protichodné posúdenie od právnych záverov uvedených napríklad v rozhodnutí 4Cdo/123/2003, na ktoré dovolatelia poukazovali. Na základe uvedeného žalovaný uviedol, že dovolanie žalobcov nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

4.1. Nad rámec uvedeného žalovaný považoval za potrebné vyjadriť sa k veci samej. Zastával názor, že vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam nadobudol úpadca podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákona a zákona č. 330/1991 Zb., v súlade s vtedy platnou právnou úpravou, originálnym spôsobom bez zreteľa k prípadným pôvodným právam akejkoľvek tretej osoby. K námietkam dovolateľov, že správny orgán nedodrжал v konaní zákonný postup, žalovaný argumentoval, že v tomto konaní súd nemá právomoc preskúmať rozhodnutia správnych orgánov. Žalobcovia však nepodali žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu a pokiaľ sa domnievali, že im nezákonným rozhodnutím bola spôsobená škoda, mohli sa tiež domáhať jej náhrady podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobcovia však podľa žalovaného mali byť predovšetkým aktívni a po roku 1997, resp. 1999 (kedy podľa ich tvrdení došlo k zápisu nového stavu do katastra nehnuteľností) mali náležite konať. Na objasnenie žalovaný uviedol, že rozhodnutie o nariadení a povolení pozemkových úprav ako aj o schválení projektu sa doručuje verejnou vyhláškou a rozhodnutie pozemkového úradu nepodlieha vkladovému konaniu a zapisuje sa záznamom, a preto námietky dovolateľov v tomto smere (že s nimi správny orgán nekonal ako s účastníkmi) zhodnotil ako účelové. Dodal, že po viac ako 10 rokoch nie je priestor domáhať sa preskúmania rozhodnutia, ktorým bol založený nový právny stav.

4.2. K tvrdenej nulite správneho aktu žalovaný uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdením, že rozhodnutie správneho orgánu nemá dostatočný skutkový a právny základ, pričom ak sa žalobcovia odvolávajú na teóriu, či judikatúru ohľadom nulity správneho aktu, mali predložiť konkrétnu judikatúru, z ktorej by bolo zrejmé, že vady správneho rozhodnutia sa posudzovali vždy v rámci súdneho konania o žalobe na preskúmanie správneho rozhodnutia, ktorá bola podaná v zákonnej lehote. Žalovaný uviedol, že ak by aj rozhodnutie pozemkového úradu bolo nesprávne, neznamená to automaticky jeho nulitu, pričom o nulitu

ide v prípade ak je správny akt vydaný absolútne vecne nepríslušným správnym orgánom, čo však určite nemožno aplikovať sa predmetný prípad.

4.3. Za nepravdivé považoval žalovaný tvrdenia dovolateľov, že svoje vlastnícke právo neodvodzovali z dohody č. 239, nakoľko v priebehu konania tvrdili, že práve na základe tejto dohody k nadobudnutiu vlastníckeho práva došlo. Rovnako za nepravdivé a nepreukázané označil žalovaný aj tvrdenie žalobcov, že sporné pozemky nepretržite od roku 1909 užívali. V konaní nepreukázali ani to, že sú niekdajšími vlastníckymi, resp. že sú právnymi nástupcami vlastníkov evidovaných na príslušných pozemkovo knižných vložkách. V tejto súvislosti žalovaný zdôraznil, že nový právny stav založený Rozhodnutím pozemkového úradu nemožno porovnávať s niekdajšími zápsmi v pozemkovo knižných vložkách, pretože tento právny stav, schválením a vykonaním pozemkových úprav, už nie je totožný a de facto došlo k uzatvoreniu pozemkovej knihy. Na záver žalovaný uviedol, že súd nemá v tomto konaní právomoc preskúmať postup a rozhodnutia správnych orgánov. Pokiaľ teda dovolatelia poukazovali na nezákonný postup, či rozhodnutie správneho orgánu, nemali byť po celú dobu nečinní, mali byť dostatočne bdieť a využívať všetky procesné možnosti nápravy, ktoré im právny poriadok umožňuje. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol z dôvodu, že nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo, v prípade ak dospeje k záveru o prípustnosti dovolania, aby ho zamietol, nakoľko je nedôvodné.

5. Dovolací súd pred samotným posúdením podaného dovolania považoval za potrebné najskôr preskúmať, či je daná aktívna vecná legitímácia na strane všetkých dovolateľov, nakoľko už aj v priebehu predchádzajúceho konania došlo k niekoľkonásobným zmenám v okruhu strán tohto sporu na strane žalobcu. Lustráciou a následným dopytom na príslušnom okresnom súde dovolací súd zistil, že dovolateľka 36/ W. D. dňa XX. S. XXXX zomrela. Dedičské konanie po poručiťke bolo uznesením Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 3D/622/2020 zo dňa 23. septembra 2020 zastavené a majetok nepatrnéj hodnoty (vkladná knižka zo zostatkom 7,29 eur) bol vydaný I. L., ktorý sa postaral o pohreb poručiťky. Poručiťka nezanechala žiadny závet ani listinu o vydedení, zomrela ako slobodná, bezdetná, rodičia predumreli a jej jediná sestra R. zomrela taktiež ako bezdetná. V súvislosti s úmrtím fyzickej osoby ako strany sporu v priebehu konania musí súd postupovať podľa § 63 ods. 1 a 2 C. s. p. Nakoľko poručiťka nemá žiadnych dedičov, s ktorými by bolo možné v konaní pokračovať a nie sú známe ani iné osoby, na ktoré by prešlo právo uplatňované v tomto konaní, dovolací súd konanie vo vzťahu k zomrelej W. D. zastavil.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je procesne prípustné.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

8. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

K namietanej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

9. V posudzovanom prípade dovolatelia prípustnosť dovolania vyvodzovali z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby

uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci a ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol.

11. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

12. Odvolací súd zaťažil svoje rozhodnutie vadou podľa § 420 písm. f/ C. s. p. podľa názoru dovolateľov tým, že sa vôbec nevysporiadal s námietkami uvedenými v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštalácie (že boli neoprávnene pozbavení svojho vlastníckeho práva k sporným pozemkom; že pozemkový úrad postupoval bez ich vedomostí a bez ich súhlasu; že rozhodnutie správneho orgánu je potrebné považovať za nulitný správny akt, na základe ktorého úpadca nemohol nadobudnúť vlastnícke právo, a to pre nedostatok skutkového, právneho základu a nedostatok právomoci; že rozhodnutie pozemkového úradu bolo vydané v rozpore s účelom pozemkových úprav, je svojvoľné, arbitrárne; že sa voči takému rozhodnutiu nemohli účinne brániť a nebolo vo vzťahu k nim rozhodnuté o žiadnej náhrade za odňaté pozemky; že bolo potrebné sa oboznámiť so spisom pozemkového úradu a že nikdy netvrdili, že vlastnícke právo nadobudli na základe Dohody č. 239 - vid' ods. 3.2 a 3.3 odôvodnenia). Pokiaľ ide o uvedenú argumentáciu, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že ide o tvrdenia, ktoré v celom rozsahu korešpondujú s námietkami dovolateľov uvedenými v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštalácie. Uvedené námietky pritom dovolatelia uplatnili aj v podanom dovolaní proti rozsudku súdu prvej inštalácie, založili na nich opätovne opodstatnenosť v konaní uplatneného nároku a dôvodnosť podaného dovolania. S poukazom na uvedené a na to, že odvolací súd podľa dovolateľov ani len nezodôvodnil, prečo ich odvolaciu argumentáciu považoval za neopodstatnenú, považovali napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný, nedostatočne odôvodnený a arbitrárny. Tým, že sa odvolací súd len stroho stotožnil so závermi súdu prvej inštalácie (vrátane záverov týkajúcich sa Dohoda č. 239 a že D.H. mohli dohodu uzavrieť aj s nevlastníkmi) neposkytol navyše dostatočné odôvodnenie na argumentáciu dovolateľov rozhodujúcu pre samotné rozhodnutie vo veci.

13. Z vyššie uvedených námietok dovolateľov vyplýva a dovolatelia jasne v podanom dovolaní zhrnúli, že k porušeniu ich procesných práv (práva na spravodlivý súdny proces podľa § 420 písm. f/ C. s. p.) došlo tým, že skutkové zistenia nevychádzali z náležite vykonaných dôkazov (rozhodnutie správneho orgánu, súd si nevyžiadal spis pozemkového úradu - pozn. dovolacieho súdu), odvolací súd pri hodnotení dôkazov vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu, neprihliadol na všetky skutočnosti a dôkazy, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré uviedli strany sporu a tento svoj postup ani náležite neodôvodnil a bez ďalšieho sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, čím porušil čl. 15, § 191 a § 215 C. s. p. a odňal tak dovolateľom ich možnosť konať pred súdom.

14. K dovolacej námietke o nesprávne vykonanom dokazovaní (rozhodnutie pozemkového úradu, nevyžiadanie si spisu správneho orgánu) dovolací súd uvádza, že (ne)vykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení. Zo samotnej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky „potrebné“ dôkazy, nemožno vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 420 písm. f/ C. s. p. prípustné. Dovolacím dôvodom v zmysle tohto ustanovenia, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania, nie je ani skutočnosť, že súd prvej inštancie, resp. odvolací súd dospeli k zisteniam a záverom o skutkovom stave, ktoré sú len podľa subjektívneho názoru sporovej strany nepostačujúce pre rozhodnutie vo veci. Rovnako prípustnosť dovolania nezakladá ani zhodnotenie vykonaných dôkazov súdom odchyľne od návrhu a názoru sporovej strany, keďže ide opätovne o skutkovú rovinu posudzovania sporu. Dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 442 C. s. p., podľa ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní.

15. Dovolací súd považuje za potrebné poukázať na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, ale neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, akým majú byť posúdené. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je v zásade v právomoci orgánu, ktorý rozhoduje o merite veci. Z uvedeného vyplýva, že právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe zahŕňa právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné (I. ÚS 52/03).

16. Dovolací súd upriamuje zároveň pozornosť na to, že súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou úvahy súdu (§ 185 ods. 1 C. s. p.). Ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré strana sporu považuje za rozhodujúce, nezakladá to vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany sporu mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčené (viď R 125/1999, R 6/2000). Súd prvej inštancie však neopomenul ani svoju povinnosť v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal všetky navrhované dôkazy, keď poukázal na to, že nevykonal dokazovanie oboznámením kompletného projektu pozemkových úprav, originálom rozhodnutia správneho orgánu, či prílohami rozdeľovacieho plánu z dôvodu, že vykonanie týchto dôkazov nebolo vo vzťahu k predmetu sporu na preukázanie skutkového stavu veci potrebné. Táto námietka dovolateľov preto nezakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p..

17. Pokiaľ ide o námietku, že odvolací súd sa bez ďalšieho stotožnil so závermi súdu prvej inštancie dovolací súd uvádza, že tento postup odvolacieho súdu - stotožnenie sa so závermi súdu prvej inštancie - umožňovalo odvolaciemu súdu ustanovenie § 387 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne zdôrazniť na doplnenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Dovolací súd s poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 8. októbra 2009 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/170/2005 pre úplnosť uvádza, že pri potvrdení rozhodnutia súdu prvej

inštancie nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) a vzhľadom na uvedené je preto postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 C. s. p. na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie. Zároveň dovolací súd dodáva, že nie je pravdou, že odvolací súd sa len stroho stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu poskytuje aj jeho vlastný pohľad na prejednávajúcu vec, kde skonštatoval, čo je predmetom konania, čo bolo či nebolo potrebné v danej veci posúdiť a z akých dôvodov, až na základe čoho dospel k záveru o správnom postupe a záverov súd prvej inštancie.

18. Z vyššie uvedeným úzko súvisí aj problematika riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktoré podľa názoru dovolateľov v danej veci absentuje. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je pritom právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07). Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je tak predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správneho postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

19. Je zrejmé, že dovolatelia v rámci celého svojho dovolania namietali, že odvolací súd sa nevysporiadal s ich námietkami uvedenými v odvolaní, z čoho vyvodzovali porušenie práva na spravodlivý súdny proces, porušenie práva na súdnu ochranu, odňatie možnosti konať pred súdom, ako aj nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. K námietke nepreskúmateľnosti (nedostatočného odôvodnenia) rozhodnutia odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie dovolací súd okrem už uvedeného odkazuje aj na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 3. decembra 2015 pod č. 2/2016, podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimčne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska č. 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O takýto prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). O takýto prípad v preskúmvanej veci nejde, pretože skutkové aj právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie tvoria jeden organický celok) nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

20. Pokiaľ ide o namietanú arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, tú dovolatelia okrem okolností súvisiacich so skutkovým stavom prejednávanej veci vzhľadli aj v tom, že odvolací súd opomenul

odôvodniť, prečo nevyhovel ich návrhu na prerušenie konania až do právoplatného skončenia konania vedenom na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 8C/206/2007, pričom sa o tomto návrhu podľa nich vôbec nezmenil. Zároveň však poukázali na bod 23 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa tento vyjadril, že nie je úlohou súdu v excindačných žalobách posudzovať existenciu vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, ktorá otázka však bola podľa dovolateľov pre rozhodnutie vo veci podstatná. V súvislosti s prerušením konania dovolatelia poukázali na svoj návrh doručený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 13. marca 2013, o ktorom vraj doposiaľ nebolo rozhodnuté. V tomto smere dovolací súd dáva do pozornosti, že otázka dôvodnosti prerušenia konania z dôvodu, že na Okresnom súde Rimavská Sobota sa vedie konanie o určenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam sa v posudzovanom prípade už riešila. Súd prvej inštancie v priebehu konania zistil, že na Okresnom súde Rimavská Sobota bol dňa 19. októbra 2007 žalobcami podaný návrh, ktorým sa proti žalovanému domáhali určenia, že sú podielovými spoluvlastníkmi sporných nehnuteľností, ktorých vylúčenia zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu sa domáhajú v tomto konaní. Súd prvej inštancie konanie preto prerušil až do právoplatného skončenia konania o určenie vlastníckeho práva, keďže zastával názor, že vyriešenie tejto náročnej otázky má dôležitý význam a odstráni nejasnosti v tomto konaní, s čím odvolací súd súhlasil a uznesenie súdu prvej inštancie o prerušení konania potvrdil. Najvyšší súd Slovenskej republiky však uznesením sp. zn. 1ObdoV/15/2019 zo dňa 29. septembra 2011 zrušil uznesenie odvolacieho súdu č. k. 5Obo/141/2010-328 zo dňa 27. januára 2011, ako aj uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 34Cbi/33/2007-Ká-2011 zo dňa 11. novembra 2010 o prerušení konania. Nesprávnosť ich postupu odôvodnil tým, že správca konkurznej podstaty zaradi do súpisu konkurznej podstaty každú vec, pohľadávku alebo právo majúce majetkovú hodnotu, o ktorých má za to, že patria do konkurznej podstaty, aj keď je tu pochybnosť, či do nej skutočne patria. Výkonanie súpisu je jednou zo základných úloh správcu, ktorý nemôže preskúmať vlastnícky režim vecí, ktoré sú uvedené v evidencii úpadcu. Vylučovacie žaloby sa pritom spravidla budú opierať o vlastnícke právo, výrokom sa však vlastnícke právo k veci nerieši, i keď touto otázkou sa súd bude zaoberať spravidla v odôvodnení rozhodnutia ako s prejudiciálnou otázkou. Dovolací súd taktiež uviedol, že rozhodnutie súdu o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nie je takou právnou skutočnosťou, ktorá by mala sama o sebe za následok vylúčenie tejto veci zo súpisu majetku patriaceho do konkurznej podstaty, a preto v sporom prípade vyriešenie otázky vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v určovacom spore nebráni konkurznému súdu prejednať a rozhodnúť o uplatnenom práve - vylučovacej žalobe. Konkurzný súd prejudiciálnu otázku vlastníckeho práva môže posúdiť sám, bez ohľadu na prebiehajúce súdne konanie o jeho určení. Z uvedených dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistovali relevantné dôvody pre prerušenie konania.

21. S poukazom na uvedené dovolací súd uvádza, že súd prvej inštancie a stotožňujúc sa s ním aj odvolací súd sa otázkou vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam predbežne zaoberali a na základe vykonaného dokazovania dospeli k záveru, že žalobcovia nepreukázali vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam, pričom toto právo podľa výpisu z katastra nehnuteľností svedčí v prospech žalovaného a neosvedčili tak ani právny dôvod nároku na vylúčenie nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu. Nakoľko dovolatelia nielen v súvislosti s návrhom na prerušenie konania, ale aj naprieč celým dovolaním argumentovali tým, že boli neoprávnene, nezákonne pozbavení svojho vlastníckeho práva a jeho určenie je pre rozhodnutie v tejto veci kľúčové, považuje dovolací súd za potrebné sa pre úplnosť vyjadriť aj k vzťahu určovacej a vylučovacej žaloby. Predmetom a účelom vylučovacej žaloby nie je určenie vlastníctva, t. j. nerieši sa ňou zmena zápisu v katastri nehnuteľností, preto výrok súdneho rozhodnutia, ktorým sa takejto žalobe vyhovie, nie je spôsobilým podkladom pre zmenu v katastri nehnuteľností. V konaní o vylučovacej žalobe sa otázka vlastníctva (ako už bolo vyššie uvedené) rieši iba ako otázka predbežná, pričom súd sa s touto otázkou vysporiadava iba v odôvodnení rozhodnutia, nie v samotnom výroku. Jej účelom je dosiahnuť vylúčenie určitého majetku zo súpisu a predísť jeho speňaženiu. Na druhej strane prostredníctvom určovacej žaloby nemožno dosiahnuť vylúčenie veci z konkurzu, preto tieto dva druhy žalôb majú rozličný zmysel a význam, pričom za účelom dosiahnutia úplnej právnej ochrany majetku tretej osoby sa vzájomne dopĺňajú. Pokiaľ sa žalobca domáha určenia, že je vlastníkom nehnuteľností, pri ktorých je v katastri nehnuteľností zapísaný ako vlastníkom niekto iný, má nepochybne naliehavý právny záujem na požadovanom určení. K otázke vzťahu určovacej a vylučovacej žaloby sa už Najvyšší súd Slovenskej republiky vyjadril v zjednocujúcom rozhodnutí, podľa ktorého

sama skutočnosť, že prebieha konanie o žalobe na vylúčenie veci zo súpisu konkurznej podstaty, nezakladá bez ďalšieho nedostatok naliehavého právneho záujmu na určení, že je vlastníkom tejto veci (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. októbra 2009, sp. zn. 4 Cdo/96/2008, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 52/2010). Dovolací súd v tomto uznesení konštatoval, že od žaloby o určenie vlastníckeho práva k veci treba odlišovať žalobu o vylúčenie veci zo súpisu podstaty (excindačnú žalobu) upravenú v ustanovení § 19 ods. 2 zákona o konkurze. Výsledkom úspešného uplatnenia takejto žaloby je vylúčenie veci zo súpisu podstaty, a tým aj strata oprávnenia správcu nakladať s vecou a najmä strata možnosti speňažiť ju. Zahnrnutím veci do konkurznej podstaty sa nikdy nemení jej skutočný vlastník, či už je ním úpadca alebo iná osoba. Zápisom veci do súpisu podstaty, rovnako ako právoplatným rozhodnutím o jej vylúčení zo súpisu podstaty alebo o zamietnutí vylučovacej žaloby, nemôže byť nikdy určený vlastník veci. V konaní o vylučovacej žalobe môže byť otázka vlastníctva riešená iba ako otázka predbežná, a to len za predpokladu, že má pre rozhodnutie sporu právny význam. V prípade žaloby o určenie vlastníctva súd môže skúmať, či žalobca je alebo nie je vlastníkom veci, no otázkou, či vec bola zahrnutá do súpisu podstaty oprávnené sa nezaoberať, pretože to nie je predmetom konania vyvolaného určovacou žalobou. Aj keď k vylúčeniu veci zo súpisu podstaty môže dôjsť len na základe rozhodnutia súdu o vylúčení veci zo súpisu podstaty, nebráni to úspešnému uplatneniu žaloby o určenie vlastníckeho práva k tejto veci. Pretože prípadné rozhodnutie súdu o vylúčení veci zo súpisu podstaty nie je podkladom pre zápis vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností, a teda nie je spôsobilé odstrániť stav právnej neistoty v otázke vlastníctva, má žalobca naliehavý právny záujem na určovacej žalobe o určení svojho vlastníctva k veci. Naproti tomu zamietnutie žaloby o vylúčenie veci zo súpisu podstaty ešte neznamená, že žalobca nemôže byť jej vlastníkom, že vec musí byť v rámci speňažovania majetku patriaceho do podstaty predaná (§ 27 ods. 12 zákona o konkurze) a že konkurz nemôže byť zrušený aj inak, než po splnení rozvrhového uznesenia [§ 44 ods. 1 písm. a) a c) zákona o konkurze]. Žaloba o určenie vlastníckeho práva k veci a žaloba o vylúčenie veci zo súpisu podstaty majú svoje opodstatnenie dané predmetom konania, ktorý bol nimi určený. Keďže predmety týchto žalôb sa líšia, možnosť uplatnenia jednej z nich nevylučuje prípadne úspešné uplatnenie druhej. To zároveň znamená, že zo skutočnosti, že je vedené konanie o návrhu žalobcu na vylúčenie veci zo súpisu podstaty, nemožno vyvodzovať nedostatok jeho naliehavého právneho záujmu na určení, že je jej vlastníkom. K vzťahu vylučovacej a určovacej žaloby zaujal stanovisko aj Ústavný súd Slovenskej republiky, keď uviedol, že vylučovaciu žalobu je potrebné odlišovať od žaloby o určenie vlastníckeho práva. Zapisanie určitého majetku do súpisu konkurznej podstaty umožňuje správcovi nakladať s takýmto majetkom podliehajúcim konkurzu a následne ho speňažovať. Právnym prostriedkom ochrany inej osoby (spravidla vlastníka) proti neoprávnenému zahrnutiu takéhoto majetku do súpisu konkurznej podstaty je práve vylučovacia (excindačná) žaloba. Rozhodnutie súdu o určení vlastníckeho práva žalobcu nie je takou právnou skutočnosťou, ktorá by mala sama osebe za následok vylúčenie tejto veci zo súpisu majetku patriacej do konkurznej podstaty (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 193/2019 z 3. júla 2019).

22. Na základe uvedeného dovolací súd zdôrazňuje, že dovolateľmi vznesené námietky týkajúce sa prerušenia konania z dôvodu nevyhnutnosti určenia vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam nie sú v posudzovanom prípade dôvodné, dokonca ich nemožno považovať za relevantné. Keďže dovolatelia v súvislosti s potrebou prerušenia konania, resp. s prípadným návrhom na jeho prerušenie spájali arbitrárnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd upriamuje pozornosť aj na názor Ústavného súdu Slovenskej republiky, že arbitrárnosť je najčastejšie daná rozporom súvislostí právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy. (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17). Dovolací súd konštatuje, že o taký prípad však v danej veci nejde. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu potvrdzujúci rozsudok súdu prvej inštancie s ním tvorí jednotu, pričom vo výsledku z odôvodnenia oboch rozhodnutí nižších súdov sú dostatočne zrejmé dôvody (§ 236, § 393 ods. 2 C. s. p.), pre ktoré bolo o nároku žalobcov rozhodnuté tak, ako z nich vyplýva.

23. Dovolatelia napokon porušenie práva na spravodlivý proces videli aj v tom, že vo veci konajúce súdy ex offio neprihliadali na nulitu správneho aktu, t. j. rozhodnutia Okresného úradu v O., odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. j. TPLH/P-2679/97-PÚ 5/92-72 zo dňa 19. mája 1997, ktorú povinnosť nemožno podľa ich názoru stotožňovať s preskúvaním rozhodnutia správneho orgánu, čo je úlohou správneho súdnictva. Tu dovolatelia opätovne poukázali na arbitrárnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Dovolací súd považuje uvedenú námietku za úzko súvisiacu s otázkou určenia vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, ku ktorej sa už vyčerpávajúco vyjadril v predchádzajúcich odsekoch. Potvrdzuje to aj obsah dovolania, v ktorom dovolatelia uviedli, že uvedené rozhodnutie je potrebné považovať za nulitý správny akt, na základe čoho ho nemožno považovať za rozhodnutie, ktorým mohol žalovaný, resp. úpadca nadobudnúť vlastnícke právo sporným nehnuteľnostiam. Ako už bolo uvedené vyššie, skúmanie vlastníckeho práva nebolo pre rozhodnutie v posudzovanom prípade rozhodujúce a navyiac ide o skutkovú rovinu posudzovania sporu, čo nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Keďže však problematiku nulity správneho aktu dovolatelia spájali aj s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., dovolací súd sa touto námietkou bude zaoberať aj v nasledujúcich odsekoch.

24. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v odôvodnení obsahuje relevantnú a dostatočnú argumentáciu k meritu veci a nie je možné považovať ho za nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné, či arbitrárne. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu nedošlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., ktorá by zakladala porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli citované ustanovenie C. s. p. a v preskúmvanej veci tak nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v zmysle ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p.

K dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

25. Dovolatelia ďalej prípustnosť svojho dovolania založili na ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. tvrdiac, že v posudzovanom prípade v súvislosti s namietanou nulitou správneho aktu záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Vychádzajúc z obsahu dovolania sa dovolatelia podľa názoru odvolacieho súdu snažili v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. vyjadriť svoj nesúhlas s tým, že konajúce súdy stotožnili skúmanie nulity správneho aktu s preskúvaním rozhodnutí v správnom súdnictve a zároveň s poukazom na nulitu správneho aktu bolo ich cieľom predovšetkým dosiahnuť rozhodnutie, že boli nezákonne pozbavení vlastníckeho práva, sporné nehnuteľnosti sú ich vlastníctvom a žalovaný ich tak neoprávnene zapísal do súpisu majetku konkurznej podstaty. Správny akt (rozhodnutie Okresného úradu v Rimavskej Sobotě, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. j. TPLH/P-2679/97-PÚ 5/92-72 zo dňa 19. mája 1997) pritom dovolatelia považovali na nulitý z dôvodu neexistencie skutkového základu, nedostatku právneho základu a právomoci, či rozporu s účelom pozemkových úprav.

26. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

27. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 a 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Toto ustanovenie pritom nemôže byť posudzované izolovane, ale v spojení s citovaným ustanovením § 421 ods. 1 C. s. p.

28. Podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p., dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

29. Zákonná úprava dovolania kladie na jeho vymedzenie prísne kvalitatívne nároky (ustanovenie § 432 ods. 2 C. s. p.), čo súvisí aj s povinným právnym zastúpením strany sporu v dovolacom konaní. Prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. sa vždy vzťahuje na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k záverom uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania potom bude, vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ustanovenie § 440 C. s. p.), závisieť od toho, či a ako dovolateľ vymedzil dovolaciu otázku zásadného právneho významu a či ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje príslušné zákonné ustanovenie.

30. Povinnosťou dovolateľa kvalifikovane zastúpeného advokátom je - pri vymedzení dovolacieho dôvodu - v prípade dovolania prípustného podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne a konkretizovať, ako podľa jeho názoru mal odvolací súd konkrétnu právnu otázku správne vyriešiť. Zároveň - ak má byť dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. - musí dovolateľ špecifikovať odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu.

31. Právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p., sa pritom rozumie tak otázka hmotnoprávna - ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení (k tomu viď aj 3Cdo/158/2017).

32. Právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej a teda musela byť rozhodujúca aj pre vydanie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom, čiže také, ktoré vôbec neboli predmetom posudzovania zo strany odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania nezakladá ani všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu, resp. jeho právnymi závermi (k tomu viď napr. 3Obdo/28/2018 a 3Obdo/64/2018).

33. Z uvedeného taktiež vyplýva, že na to, aby dovolateľ mohol odvolaciemu súdu vytýkať nesprávne právne posúdenie veci (a zároveň odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu), musí ísť o právnu otázku, ktorú bol odvolací súd oprávnený vo svojom rozhodnutí riešiť. Pokiaľ odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní ako riadnom opravnom prostriedku nemohol určitú právnu otázku posudzovať [napr. otázku prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, vrátane otázky zákonnosti a ústavnosti rozhodnutia o (mimoriadnom) dovolaní], nemôže strana sporu namietat' jej nesprávne právne posúdenie v dovolaní a dovolací súd nie je oprávnený takto tvrdené „nesprávne právne posúdenie“ meritórne preskúmať.

34. Vychádzajúc z judikatúry, od ktorej sa podľa dovolateľov odvolací súd odklonil pri posudzovaní právnej otázky - nulity správneho aktu (pozri ods. 3.6 odôvodnenia) a zohľadňujúc námietky dovolateľov je zrejmé, že ich úmyslom bolo poukázať na to, že na nulitný správny akt je potrebné prihliadať z úradnej povinnosti bez ohľadu na to, či je vec predmetom všeobecného alebo správneho súdnicstva, pričom o nulitný správny akt ide vtedy, ak bol vydaný absolútne vecne nepríslušným správnym orgánom, kedy z takéhoto správneho aktu nevznikajú žiadne právne následky. Na tomto mieste dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že dovolatelia argumentovali, že predmetný správny akt vychádzal z nedostatočného skutkového základu a namietali aj nesprávny procesný postup pozemkového úradu, čo nemožno stotožňovať z nedostatkom právomoci.

35. Podstatnejšie však pre posúdenie toho, či táto námietka odvolateľov spadá pod dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. je to, či išlo vôbec o nesprávne právne posúdenie a vyriešenie právnej otázky zásadnej pre rozhodnutie vo veci a otázku, ktorú bol odvolací súd oprávnený riešiť. V prvom rade dovolatelia vôbec nenamietali nesprávne právne posúdenie veci, nenamietali omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, nenamietali použitie nesprávneho právneho predpisu, alebo nesprávnu interpretáciu na vec sa vzťahujúcich právnych predpisov a ani nesprávne právne závery. V celom dovolaní namietali len nedostatočne zistený skutkový stav s poukazom na potrebu určenia ich vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam.

36. Napokon nebola splnená ani podmienka, že išlo o posúdenie zásadnej právnej otázky, ktorú mal, resp. bol odvolací súd oprávnený alebo povinný riešiť. Celá argumentácia ohľadom nulity správneho aktu súvisí s otázkou určenia vlastníckeho práva a tu dovolací sú odkazuje na svoju argumentáciu uvedenú v odsekoch 20, 21 odôvodnenia. To, či rozhodnutie správneho orgánu bolo alebo nebolo nulitným správnym aktom a či na jeho základe mohol alebo nemohol žalovaný nadobudnúť vlastnícke právo nebolo otázkou zásadnou v tomto konaní, nakoľko ani záver súdu o určení vlastníckeho práva dovolateľov by nebol takou právnou skutočnosťou, ktorá by mala sama osebe za následok vylúčenie sporných nehnuteľností zo súpisu majetku patriacej do konkurznej podstaty úpadcu.

37. Dovolací súd je podľa aktuálnej právnej úpravy v C. s. p. (na rozdiel od právnej úpravy v O. s. p., účinnej do 30. júna 2016) povinný posudzovať také dovolanie, aké strana sporu podala, pričom dovolateľa nie je možné vyzývať na odstránenie väd dovolania, čo súvisí so zvýraznením právneho inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Keďže absencia zákonom predpísaných náležitostí dovolania je sankcionovaná odmietnutím dovolania, uskutočnenie, resp. neuskutočnenie dovolacieho prieskumu zo strany dovolacieho súdu závisí predovšetkým od obsahu spísaného dovolania v tom zmysle, či obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti.

38. Po preskúmaní dovolania dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie neobsahuje vyššie uvedené zákonné vymedzenie dovolacieho dôvodu. Pri vymedzení dovolacieho dôvodu v súlade s ustanovením § 432 ods. 2 C. s. p. nepostačuje totiž len všeobecné konštatovanie, že rozhodnutie odvolacieho súdu je v rozpore s judikatúrou v oblasti povinnosti ex offio skúmať nulitu správneho aktu alebo že súd nesprávne právne posúdil otázku nulity správneho aktu. Pri prejednaní dovolania dovolací súd môže vychádzať iba z obsahu dovolania a z predloženého súdneho spisu a nemôže nahrádzať pasivitu dovolateľa a namiesto neho formulovať konkrétnu právnu otázku zásadného právneho významu. V takom prípade by totiž dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen koncepcii právnej úpravy dovolania v Civilnom sporovom poriadku, účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., ale aj princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keďže rozhodnutie dovolacieho súdu by bolo založené na iných skutočnostiach, ako boli tvrdené dovolateľmi a ku ktorým mal možnosť vyjadriť sa žalovaný ako protistrana vo svojom vyjadrení k dovolaniu.

39. Dovolací súd nie je treťou inštanciou a dovolanie nie je koncipované ako ďalší riadny opravný prostriedok. Preto platí, že odlišný pohľad dovolateľov na správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, bez vymedzenia konkrétnej právnej otázky zásadného právneho významu, či námietky nesprávneho právneho posúdenia, nemôže zakladať prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

40. S poukazom na to, že dovolatelia vo vzťahu k dôvodu prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. nevyvedli dovolací dôvod spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p., dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p.

41. Z vyššie uvedených dôvodov potom dovolací súd dovolanie žalobcov odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p., ako aj ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p.

42. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky

neodôvodňuje (ustanovenie § 451 ods. 3, veta druhá C. s. p., § 453 ods. 1 v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (ustanovenie § 262 ods. 2 C. s. p.).

43. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ustanovenie § 451 ods. 2 v spojení s ustanovením § 393 ods. 2, druhá veta C. s. p. a ustanovením § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.